

Vpričo Boga!

7. Hipne molitvice.

c) V raznih krajih.

Posamezne stvari na svetu nam ne smejo biti v zmotnjavo, da bi nas odvrčevale od misli na Boga, marveč tako jih moramo opazovati, da nas bodo še krepko spominjale na pričujočnost božjo, da nam bodo takorekoč lestvice, po katerih se bode povzdigoval naš duh proti Bogu. Saj nam vsaka stvarca tako jasno in prepričevalno oznanja moč, modrost, lepoto in dobrotljivost božjo, da vsakdo lahko razume, če le hoče poslušati in opazovati. Zato je rekel sv. Avguštin: „Nebo in zemlja in vse, kar imata, mi pravi, da naj Te ljubim.“ Zdelo se mu je, kakor da mu hribje in doline, travniki in gozdi, studenci in potoki in velike vode, rastline in živali — vse stvari glasno kličejo: „Avguštin, ljubi vendar veličastnega Gospoda, ki nas je ustvaril!“ Blažena služabnica Armela je večkrat rekla: „O ljubezen božja, kako znaš nadomestovati mojo nevednost! Uboga dekla sem, ki ne znam ne brati, ne pisati, pa v svojih stvareh mi kažeš tolike črke, da mi je treba le pogledati, in učim se, kako si ljubezniv.“ In sv. Alfonz Ligvorij nas opominja, naj bi vsakdo izmed nas navdušeno klical: „O kako lepe stvari so pač na zemlji, ki jih je Bog ustvaril zame, da bi ga ljubil! In kako še vse drugačne radosti ima pripravljene zame v nebesih!“

Na vrtu in travniku, na polju in v gozdu.

Bogoljuben človek nahaja tu stotero priložnosti, da svoje srce povzdiguje od vidnih reči do nevidnega Stvarnika, od zemeljskih misli do nebeških želj. S cveticami, drevjem in drugim rastlinstvom se preprosto pogovarja, kakor da bi ga mogle slišati in razumeti. Prosi jih, da naj mesto njega slavijo Boga, naj mu darujejo svojo krasoto in vonjavo. V pomladi ga spominjajo nebeške lepote, češ: če je že tukaj na zemlji tako lepo in prijetno, kako krasno bode šele v nebeškem rajju. Po letu in v jeseni ga obilni pridelki in

sadovi spominjajo neskončne dobrotljivosti božje in ga vzpodbujajo k hvaležnosti. Pozimi, ko je vse golo, prazno in zapuščeno ter hladno in mrzlo, ga nekak strah navdaja, ker se mu zdi, da mu očita vse naokrog, zakaj je tudi njegovo srce tako mlačno ali celo mrzlo ter tako prazno dobrih del in lepih čednosti.

Sv. Bazilij je ogledoval lepo vrtnico in vzdihnil: „Lepa je vrtnica, pa navdaja me z veliko žalostjo, ker me spominja greha, zaradi katerega je bila zemlja prekleta, da mora roditi trnje.“ — Nekdo je opazoval solnčnico ter vzdihnil: „Kedaj se bo zgodilo, o Bog, da se bo obračala moja duša tja, kamor jo vleče tvoja volja?“ in ko je gledal cvetlice mačeha, ki so lepe za oko, pa brez vonja, je rekel: „Glej, take-le so moje misli; lepe po besedi, a brez uspeha in dejanja!“ Nekdo drugi je videl drevesa v cvetju, pa je vzdihnil: „Zakaj sem jaz sam brez cvetja v vrtu svete cerkve?“ — O nekem bogoljubnem služabniku Božjem se bere, da je gredé po travniku s šibico udarjal po cvetkah in rastlinah ter klical: „Molčite in nikar mi ne očitajte nehvaležnosti do Boga; umem vas, le molčite, je dovolj!“ — Ako je vzela sv. Marija Magdalena Paciška cvetlico ali kako sadje v roko, je obudila hvaležno ljubezen do Boga ter rekla: „Tako je torej Bog od vekomaj mislil na to, ter ustvaril ta sad, to cvetlico, da bi mi dal dokaz svoje ljubezni!“

Posnemaj take zglede, katerim še sam lahko prideneš marsikaj. Ko na primer zagledaš ponižno vijolico, vzdihni k Bogu, da naj ti vsadi pohlevno ponižnost v srce; ako opaziš belo lilijo ali druge bele cvetke, prosi ga, naj ti neomadeževano ohrani belo obleko nedolžnosti; ko uzreš ljubko šmarnico, spomni se svoje nebeške matere Marije, pristrčno jo pozdravi in se ji detinsko priporočaj! — Cvetje sploh, ki tako naglo odcvete, naj te opozarja na to, kako hitro mine človeško življenje. Svet ti ponuja minljivih vencev, Bog pa je pripravil neminljivih svojim izvoljencem. Glej, kako rahla sapica maje liste na drevju in travnate bilke, kako veter pripogiblje vrhove, ter reci sam sebi: „Zakaj sem pa jaz tako neobčutljiv za navdihovanje sv. Duha in se ustavljam

milosti "božji." Ko si ogleduješ sadna drevesa, polna ali prazna, spominjaj se resnih besedi Jezusovih: „Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo“ itd.

Ob vodi. Nekoč je sv. Frančiška kleče molila poleg prijaznega potočka in je v zamaknjenju večkrat tiho ponavljala te-le besede: „Milost mojega Boga teče enako rahlo in prijetno, kakor ta-le mali potoček.“ Ko je neka pobožna duša zvečer gledala v potok in v njem videla odsevati svitle zvezde jasnega neba, je rekla: „Kakor se kažejo zvezde na zemlji v potoku, enako se kažejo ljudje v nebesih v živem studencu božje ljubezni.“

Voda te spominja onega srečnega dne, ko si bil krščen. Kako je bila takrat lepa tvoja duša; kako si bil srečen! Kako pa je zdaj? Kako si ohranil milosti sv. krsta? Zahvali Boga, da si kristjan. Prosi ga, da naj te očisti vseh napak. Obudi hrepenenje po Jezusu, kakor jelen koprne po studenčnici . . .

V bližini gore ali hriba. Ko se ozreš na goro, se spomni Oljske gore, Golgote in gore Tabor. — Trdna vera prestavlja gore; prosi Jezusa, naj ti pomnoži vero. — Reci, da bi rad stopil na vrh gore in glasno klical na vse strani: „Ljubimo Boga, ljubimo Boga, ki nas je tako zelo ljubil! Ljubimo Marijo, ki je naša premila Mati!“ — Vsaka gora naj te opomni nebeških višav, kamor dospè le nedolžni ali pravi izpokornik.

Kadar si **na cesti ali na poti**, se poprašaj, kako si že napredoval v čednostih in krščanski popolnosti. Reci: „Gospod, ti si z menoj, vodi moje stopinje, da pojdem, kamor ti hočeš. Gospod, podaj mi roko, da bom vedno hodil po pravi poti! Odstrani kamenje izpred mojih nog, t. j. odvrni grešne nevarnosti, da se ne spodtaknem in ne padem!“ Prosi, da naj bi omečil kamenita srca trdovratnim grešnikom. Prah naj te spominja množice malih grehov in napak; napravi primerno prošnjo za odstranjenje. — Ne pozabi, da te spremlja tvoj angel varih; tudi njemu reci kako primerno in spoštljivo besedo. Ako te je hoja

utrudila, spominjaj se Jezusovega zadnjega pota na goro Kalvarijo, za dušo pa prosi stanovitnosti na ozki in strmi poti, ki pelje v nebesa.

V družčini. Pomisli, kako častitljiv je vsak človek, ker je podoba božja, otrok božji. — Kadar pozdravljaš koga, pozdravi tudi njegovega angela varuha. Ako slišiš kako grešno besedo, prosi na tihem Boga odpuščenja. Ako je pa tebe kdo razžalil, odpusti takoj iz ljubezni do krotko trpečega Jezusa; morda je težko, a vеди, da je tako pripustil dobrotljivi Oče nebeški, saj si pač še stokrat hujše zaslužil s svojimi grehi. Zlasti v družčini ne pozabi, da Bog vidi in sliši vse. Sploh pa se nikar ne navezuj na družčino; ljubi Jezus je ljubil samoto in je ostal do tridesetega leta v samoti.

Pri živalih. Tudi ljube živalice mnogovrstno spominjajo dobrega človeka na Boga in božje reči. Prelepo piše o tem sv. Alfonz Ligvorij: „Morda se pelješ s konji; reci tedaj sam sebi: „Glej, kako se trudijo nedolžne živali, da ti ustrežejo; kako se pa jaz potrudim, da bi služil Bogu in bil njemu všeč.“ Ako vidiš psička, ki je za uboren košček kruha tako zvest svojemu gospodarju, pomisli, kako zelo si dolžan zvest biti Bogu, ki te je ustvaril, ki te ohranjuje, skrbi za tvoje potrebe in te obsipa z dobrotami. Kedar slišiš ptičje petje, govori: Ali slišiš, duša moja, kako te male živalce slavijo mojega Stvarnika? Kaj pa ti delaš? Ali ga tudi hvališ z dejanjem ljubezni? Ako pa slišiš petelina peti tedaj pa se spomni, da si tudi ti že, kot nekaj sv. Peter, zatajil svojega Boga, in zopet se skesaj in razjoči!“

Če je blažena Armela videla krotka in mirna jagnjeta, je takoj mislila na najkrotkejšo Jagnje božje, ki je bilo umorjeno za naše grehe. — Nekdo je ob pogledu na piščeta pod perutmi skrbne koklje rekel: „Gospod, ohrani nas v senci svojih peruti!“ — Salamona je mravlja spominjala pridnosti; vzdihni tudi ti, kadar vidiš mravljo: „Oh, zakaj nisem jaz tako priden in goreč v službi božji?“ — Ko vidiš pajka, kako zapleta muhe v svoje mreže, spomni se dušnih sovražnikov in nujno prosi Boga, naj te varuje. Še

nujneje kliči, ako vidiš kačo. Tudi mušice in veše, ki silijo proti luči in ognju, naj ti bodo resno svarilo! — Kadar vidiš čredo s pastirjem, spominjaj se najboljšega Pastirja nebeškega in obljubi mu, da hočeš biti njegova dobra ovčica, da se kdaj zadnji dan veselo postaviš na njegovo desnico. Ako se dajo brezumne živali tako voditi človeku, zakaj bi se pa človek ne dal voditi nebeškemu Voditelju? — Premisli vso množico raznovrstnih živali po vesoljnem svetu; glej, vsem daje ljubi Bog potrebne hrane. O, poveljuj ga! Zaupaj nanj!

Ob loncu.

Črni lonček, črni lonček,
Mili lonček moj,
Le pri miru na ognjišču
Med plamenom stoj!

Saj se v tebi kuha dobra
Mlečna kašica,
Mlečna kaša, mlečna kaša,
Moja pašica,

Črni lonček, mili lonček,
Hitro mi zavri,
Hitro, hitro — oj, da mene
Glad ne umori . . .

Gradiški.

Bajka o pajku.

Mrežico napredel
Pajek je na steni . . .
— „Muha, veš li, kaj ta
Mrežica pomeni?“

Muha pajka v mreži
Vprašat je hitela,
Bilo ni drugače:
V mrežo se je vjela . . .

— „Hm! pa res ne vem še,
Vprašala bom pajka.“
Menda je resnica,
In ne prazna bajka:

Brcala z nogami,
Jokala je milo,
Pajek pa na steni
Je imel kosilo . . .

Sokolov.

